

De prises

Van Wendy Holden verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

De gouvernante
De hertogin

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

WENDY HOLDEN

De
prinses

VERTAALD DOOR

IRIS BOL EN MARCEL ROUWÉ

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6676 5

© 2023 Murgatroyd Limited

© 2024 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Iris Bol en Marcel Rouwé

Oorspronkelijke titel *The Princess*

Oorspronkelijke uitgever Welbeck

Omslagontwerp Margo Togni

Omslagillustratie © Irene Gittarelli/Trevillion Images (vrouw)

Foto auteur © Laurie Fletcher

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Vanda

Onder de felblauwe zomerhemel schalde het klokgelui van de grote kathedraal vrolijk door de stad. De menigte jubelde van verrukking. De glazen koets reed door de straten, voortgetrokken door trotse witte paarden en begeleid door lakeien in uniform met goudgalon.

Van achter de gepoetste kristallen ruiten tuurde de aanstaande tienerprinses opgewonden naar buiten. Ze kon nauwelijks geloven hoeveel mensen er naar haar waren komen kijken. Die verdrongen zich op de trottoirs terwijl ze uitzinnig met vlaggetjes zwaaiden en haar naam scandeerden. Ze had zich nog nooit zo geliefd gevoeld.

Of zo mooi. Haar make-up was professioneel aangebracht en volmaakt; slechts een bescheiden hoeveelheid vanwege haar jeugdigheid, maar genoeg om haar liefalligheid te benadrukken voor de televisiecamera's en de mensen die overal ter wereld toekeken. Haar dikke blonde haar glansde en werd op zijn plaats gehouden door een diamanten tiara. Haar crèmekleurige zijden jurk was zo enorm dat de koets er bijna helemaal door gevuld werd. Haar vader, die naast haar zat, ging bijna helemaal schuil achter de plooiën.

'Groter!' had ze lachend tegen de ontwerper gezegd toen die haar had gevraagd hoe groot en lang de sleep moest worden. 'Laten we er de grootste van maken die iemand ooit heeft gezien!'

Tegen de bloemist had ze hetzelfde gezegd. Meer rozen! Meer lelies! Meer sinaasappelbloesem! Waarom zou ze zich inhouden op deze heuglijke dag?

Ze voelde zich mateloos, waanzinnig blij, en wilde dat in alles – van de parels in haar oren tot de kanten rozetten op haar schoenen – tot uitdrukking laten komen.

‘Lieverd, ik ben zo trots op je!’ Met zijn ogen vol tranen pakte haar vader haar hand waaraan de reusachtige verlovingsring glinsterde. De trouwring zelf, gemaakt van een bijzonder goudklompje, bevond zich bij haar aanstaande echtgenoot, de prins. Die precies op dit moment de met een rode loper beklede treden van de kathedraal beklom en onder de porticus met pilaren door liep. Hij zag er knap uit in zijn uniform, met zijn zwaard langs zijn zij en zijn onderscheidingen die glinsterden in het zonlicht.

Die gedachte maakte haar bijna week van blijdschap. Al haar dromen waren uitgekomen. Ze was een beeldschone prinses die ging trouwen met een knappe prins. Maar wat nog veel belangrijker was: ze was verliefd en er werd van haar gehouden. Ze had haar hart aan haar echtgenoot geschonken en hij het zijne aan haar. Hun huwelijk zou eeuwig duren, ze zouden heel veel kinderen krijgen en nog lang en gelukkig leven. Hij zou haar nooit verlaten, haar nooit teleurstellen. Ze had zoveel geleden, maar van nu af aan zou alles volmaakt zijn.

‘Nou, Sandy?’ Vanaf de bank tegenover me in de coupé keek de dertienjarige Diana me stralend van verwachting aan. ‘Heb je ooit een romantischer einde gelezen?’

Ik keek op uit de paperback die ze me had aangereikt. De titel was *Bride to the King* en het was duidelijk een veelgelezen boek. Op de voorkant omhelsde een blonde vrouw in een grote witte jurk een in uniform geklede man met donker haar. Hij droeg een blauwe sjerp en er hing een zwaard langs zijn zij. ‘Absoluut,’ zei ik knikkend.

‘Een romantischer boek bestaat er gewoon niet!’

Ik wist dat ik haar op haar woord kon geloven. Romantische fictie was een nieuw genre voor me, maar Diana had letterlijk honderden van zulke boeken gelezen. Haar lievelingsschrijfster was Barbara Cartland, wier romans bevolkt werden door zwierige helden met krachtige kaaklijnen en knappe heldinnen met deinende boezems.

De Liefde was het onveranderlijke thema. Duizeligmakende, hartkloppingen veroorzakende, eeuwige liefde. Iets belangrijkers bestond niet, en Diana en ik werden erdoor geobsedeerd. Je werd verliefd, je werd overweldigd door de Liefde en dan was alles volmaakt. Het klonk alsof je wegzonk in een heerlijk warm bad met heel veel badschuim.

‘Zal ik je eens iets geweldigs vertellen, Sandy?’ vroeg Diana.

Ik knikte gretig.

‘Mijn vader heeft een nieuwe vriendin. Ze heet lady Raine Dartmouth.’

Ik beaamde dat die naam buitengewoon bijzonder was.

‘Nee, dat is niet wat het zo geweldig maakt!’ Met een opgewonden blik in haar grote blauwe ogen boog Diana zich naar me toe. ‘Haar moeder is Barbara Cartland!’

Hoe verbaasd ik ook was, ik wist dat zulke dingen typisch waren voor Diana’s familie. Uit de verhalen van anderen, en van Diana zelf, had ik begrepen dat de familie Spencer ongelooflijk teatraal en onalledaags was. En omdat ik nu met haar naar huis ging om daar de vakantie door te brengen, zou ik ze allemaal leren kennen.

Ik had Diana op kostschool ontmoet, hoewel we in eerste instantie geen vriendinnen waren. We hadden een heel andere achtergrond. Ik was een wees, mijn ouders waren bij een auto-ongeluk om het leven gekomen toen ik nog een baby was. Tante Mary, de oudere zus van mijn vader, had me grootgebracht. Ze was een strenge, afstandelijke ouwe vrijster met een kleine beurs, maar wel eentje die vond dat meisjes een goede opleiding moesten krijgen. Niet gehinderd door het feit dat het haar aan het geld voor goede scholen ontbrak, had ze *The Daily Telegraph* uitgeplozen op zoek naar mogelijke studiebeurzen.

Daarvan was mijn huidige school haar nieuwste vondst. En hopelijk ook de laatste, want tante Mary’s speurtocht om de beste school voor het minste geld te vinden was een soort obsessie voor haar geworden. Maar ik was het zat om telkens van school te wisselen. Ik wilde een plek waar ik kon blijven en examen kon doen om vervolgens naar de universiteit te gaan. Waarna, zo had tante Mary me verzekerd, de wereld met al zijn mo-

gelijkheden aan mijn voeten zou liggen.

De school was gehuisvest in een groot gebouw van lichte steen aan het einde van een lange, met bomen omzoomde oprijlaan. Aan weerszijden strekten zich grote stukken open parklandschap uit. De indrukwekkende porticus en stalgebouwen met kantelen gaven het een chique en imponerende uitstraling.

Op de dag dat ik er werd afgezet, zagen de families die op de oprijlaan afscheid namen van hun dochters er ook chic en imponerend uit. Naast ieder meisje stond een glanzende nieuwe hutkoffer waar minstens vier initialen op waren geschilderd. Eromheen lagen gloednieuwe hoeden, tassen, etenskoffertjes en sportkleding. Niet ver ervandaan stond de glimmende auto van het gezin.

Tante Mary had geen auto. Wij waren met de trein gekomen. Bij het dragen van mijn eigen versleten tweedehands koffer – met slechts twee initialen erop – had ik hulp nodig gehad die niet altijd bereidwillig was gegeven. Ook mijn blazer was tweedehands en mijn rok – zelfgemaakt door tante Mary om geld te besparen – had niet de reglementaire snit. Mijn schoenen, die twee maten te groot waren gekocht zodat ik ‘erin kon groeien’, hadden het formaat van schuiten en gaven me een klossende, onelegante tred.

Ik keek rond en vroeg me af met wie ik vriendschap kon sluiten, als er al zo iemand was. In sociaal opzicht was ik niet veeleisend. Ik wilde gewoon niet opvallen en niet uitgelachen worden, dat was alles.

Mijn nieuwe medeleerlingen zagen eruit zoals te verwachten was. Je had de zelfverzekerde en knappe meisjes, de luidruchtige en sportieve meisjes en de niet bijzonder aantrekkelijke meisjes van wie ik – klein en gezet, met een grote bril – een van de minst aantrekkelijke zou zijn. Verder vielen de meisjes op die nog nooit op kostschool hadden gezeten, maar die Enid Blyton hadden gelezen en hun ouders hadden gesmeekt om ernaartoe te mogen. Ze waren gemakkelijk te herkennen: drukke meisjes die met grote ogen om zich heen keken terwijl ze probeerden in te schatten wie de equivalenten van hun heldinnen uit de boeken over de dolle tweeling en Pitty waren.

Ik had medelijden met hen. Ze zouden diep teleurgesteld zijn als ze ontdekten dat de wereld van middernachtelijke feestjes en kattenkwaad uithalen in de klas niet bestond. Een echte kostschool leek in niets op de boeken van Enid Blyton. In die boeken werden meisjes geroemd om hun individualiteit. In het echte leven was je aanpassen het allerbelangrijkst. In de boeken van Enid Blyton werden rijke, adellijke meisjes op hun nummer gezet. In het echte leven werden ze aanbeden. Als arm meisje dat op een reeks rijke scholen had gezeten wist ik dat als geen ander.

Ik voelde een korte opwelling van hopeloze eenzaamheid bij de gedachte aan de sportlessen waarbij ik als laatste voor een team zou worden gekozen of aan de danslessen waarbij ik geen partner zou hebben. Ik haalde even diep adem om me te herpakken. Ik bofte dat ik hier was en deze school was niet meer dan het middel om uiteindelijk een geweldig doel te bereiken. Tante Mary had haar best voor me gedaan, en het was mijn plicht om mijn schouders eronder te zetten.

Mijn tante zei me haastig gedag, deed het portier dicht en de taxi reed weer weg. Terwijl alle andere meisjes uitgebreid werden omhelsd en gekust, liep ik naar de school, de toekomst tegemoet.

De slaapzaal was precies zoals je kon verwachten: lange rijen tegenover elkaar geplaatste bedden. Een onverwacht aspect was het portret van prins Charles bij de deur. Hij droeg een futuristisch aandoende kroon die er nogal komisch uitzag in combinatie met zijn flaporen en schaapachtige gezichtsuitdrukking. Op de kleine gedenkplaat eronder stond dat een van de schoolbestuurders de foto had geschonken.

Al snel ontstond de gebruikelijke, paniekerige stormloop om een bed te bemachtigen naast dat van inderhaast gemaakte vriendinnen. In de loop der jaren had ik ontdekt dat ik het best een bed bij de muur kon claimen om te verhullen dat ik niet populair was. Ik liep ernaartoe en kwam langs een bed dat vol lag met kleine pluchen beesten. Het moesten er minstens twintig zijn, in allerlei soorten en maten en kleuren. Allemaal zorgvuldig gerangschikt, met een verwachtingsvolle blik in hun glazige ogen.

Ik keek bezorgd terug. Omdat ik het me absoluut niet kon permitteren om ook maar iets fout te doen, had tante Mary het schoolreglement be-

machtigd met daarin een waslijst aan regels. Ze had nauwgezet de geboden en verboden met me doorgenomen, die varieerden van niet rennen door de gangen tot het aantal speeltjes dat je op je bed mocht hebben. En dat waren er toevallig twee. Van wie deze beestenboel ook was, ze zou in de problemen komen wanneer de matrone de slaapzaal kwam inspecteren – en we waren gewaarschuwd dat dat elk moment kon gebeuren.

Ik keek even naar de groep kletsende en gillende meisjes die hun koffer-tjes met nachtkleding uitpakten, hun pyjama's uitschudden, met pantof-fels gooiden en met haarborstels op elkaars billen sloegen. Hoewel ik niet het gevoel had dat ik bij de groep hoorde, wilde ik ook niet dat een van hen publiekelijk zou worden vernederd. Uit eigen ervaring wist ik dat alle matrones sadisten waren. Dat een meisje misschien voor de eerste keer een nacht niet thuis sliep zou hen in het geheel niet tot medelijden bewegen.

Ik raapte de speelgoedbeesten bijeen en schoof ze haastig onder het bed. 'Wat doe jij nou?' vroeg iemand achter me.

Ik draaide me om en zag een lang, knap meisje staan. Ze had ontzettend rode lippen, dik goudblond haar en grote glasblauwe ogen. Haar huid had een lichte gloed die op haar wangen roze was. Ze straalde iets glanzends en weelderigs uit. Ik moest denken aan een dauwdruppel in het midden van een bloem of dikke room in een glazen kan.

'Ik verstop je speelgoedbeesten,' zei ik. 'Je mag er maar twee hebben en je krijgt op je kop als matrone het straks ziet.'

Ze zei niets, maar toen ik wegliep en nog even achteromkeek, zag ik dat ze de rest van haar verzameling haastig verstopte.

Het bed dat het dichtst bij de muur stond was zoals gewoonlijk het laatste dat werd gekozen. Ik zette mijn koffer ernaast en begon met uitpakken. Het meisje in het bed naast me, dat zichzelf had voorgesteld als Catherine, had zo te zien het hele gesprek over het speelgoed gadeslagen.

'Je weet toch wel dat haar vader burggraaf is?' fluisterde ze. 'Lord Althorp. En zij is de hooggeboren Diana Spencer.'

Dat verbaasde me niets. Zowel haar deftige stem als haar glanzende uiterlijk duidde erop dat ze tot de uitverkorenen behoorde. Van dat 'hooggeboren' was ik niet zo zeker, ze had me niet eens bedankt.

De matrone verscheen in de deuropening. ‘Ga naast jullie bedden staan!’ bulderde ze.

In de hele slaapzaal werd geschrokken naar adem gehapt, er klonken wat onderdrukte gilletjes en alle meisjes stoven uiteen. De vrouw marcheerde de slaapzaal in op zwarte brogues die luid kraakten op het linoleum en inspecteerde de bedden met de ijver van een veldmaarschalk. Haar kleine oogjes waarin een metaalachtige schittering lag, keken gemeen rond. We stonden kaarsrecht en durfden nauwelijks adem te halen.

Bij een van de bedden bleef de matrone staan en ze graaide triomfantelijk een paar ingelijste foto’s weg die liefdevol op het nachtkastje waren neergezet. ‘Je mag er maar twee hebben. Meer niet,’ snauwde ze tegen de eigenares, die duidelijk overstuur was. ‘Deze worden in beslag genomen.’

‘Maar... dat is mijn familie.’ De lip van het meisje trilde.

De zwarte brogues kraakten echter alweer meedogenloos verder. Ik wierp een korte blik op de hooggeboren Diana Spencer. Dat had jou ook kunnen overkomen, dacht ik. Jij met je speelgoedbeesten. Maar ze keek een compleet andere kant op.

De deur was nog maar nauwelijks achter de matrone dichtgeslagen of een van de andere uitverkorenen – een meisje dat ik de anderen Celia had horen noemen – slenterde van haar bed in het populaire midden van de slaapzaal naar mijn nederige plekje bij de muur.

‘Naam?’ blafte ze me toe.

Ik kreeg het voor mij zo bekende terneergeslagen gevoel. Begon de ellende nu al? Meestal duurde het een paar dagen voordat ik gepest werd. Mijn keel was kurkdroog geworden van angst en ik moest even flink slikken. ‘Alexandra. Maar mijn vrienden noemen me Sandy.’

‘Nou, dan noem ik je Alex-ENN-dra,’ zei Celia terwijl overal in de slaapzaal geginnik klonk. ‘Jij komt zeker uit Noord-Engeland?’

In de loop der jaren had ik geprobeerd mijn accent kwijt te raken. Maar het was nooit helemaal verdwenen. De Engelse taal spande toch al samen tegen noorderlingen. Die was vergeven van valstrikken: woorden die wij uitspraken met een korte ‘a’ werden door alle anderen met een lange uitgesproken. Mijn eigen naam was daar een goed voorbeeld van.

Alex-AHN-dra was de geaspireerde manier waarop zij vonden dat je die moest uitspreken, maar daar had ik nooit het zelfvertrouwen voor gehad.

‘Waar kom jij vandaan, Alex-ENN-dra?’

Ik weifelde. Onze stad was bijna een schoolvoorbeeld voor grappen over het Noorden. Maar hoe bang ik ook was die naam hardop te zeggen, ik had een nog grotere hekel aan mezelf omdat ik me ervoor schaamde. ‘Huddersfield,’ zei ik luider dan mijn bedoeling was geweest.

Op Celia’s gezicht verscheen een wezenloze uitdrukking, alsof ze haar geluk niet op kon, en ze begon ongelovig te lachen. ‘Uddersfield! Hé, allemaal. Dit is Alex-ENN-dra uit Uddersfield.’

Ik hield mijn hoofd opgeheven en dwong mijn lippen om niet te gaan trillen. Ik balde mijn handen tot vuisten om te voorkomen dat ze gingen beven, maar ik kon niets doen aan mijn knikkende knieën.

‘Ik ben nog nooit in Uddersfield geweest,’ snoof Celia verachtelijk. Ze sloop om me heen, zoals een circusdirecteur dat rond een vreemd dier zou doen. De rest van de slaapzaal was op een kluitje komen staan en het gegrinnik was luider geworden. ‘Wat is het voor een stad? Een plaats vol domme boerenpummels, zeker?’

‘Goh, wat grappig,’ zei ik in een poging tot sarcasme. ‘In het Noorden wonen boeren. Origineel, hoor.’

Maar ik voelde opkomende tranen prikken. Ik boog mijn hoofd zodat mijn haar voor mijn rode, vernederde gezicht viel. *Niet huilen*, hield ik mezelf voor. *Je mag ze niet laten winnen*. Maar ze hadden al gewonnen. Meisjes als Celia kende ik maar al te goed. Ze was een pestkop van het ergste soort en van nu af aan zou mijn leven een hel worden.

Ik voelde dat er aan de mouw van mijn blazer werd getrokken. Celia had haar aandacht op mijn schooluniform gericht. ‘Die blazer is antiek. Dat embleem heeft helemaal de verkeerde kleur. En waarom draag je die rok? Die hóórt geen plooiën te hebben.’

Ik zei niets. Terwijl ik mijn uiterste best deed om mijn snikken te onderdrukken, bad ik dat de matrone terug zou komen. Alles om de aandacht van mijn kwelgeesten af te leiden. En alsof mijn gebed werd verhoord, ontstond er ineens beroering in de groep. Ik voelde de energie veranderen.

‘Hou op met haar te pesten,’ zei een lichte, heldere stem.

Ik hief mijn hoofd iets op en tuurde door de haarlokken. Zij was het. De dochter van de burggraaf. Het blonde meisje van de speelgoedbeesten. De hooggeboren Diana.

‘We maakten maar een grapje.’ Celia’s glimlach straalde een boze onbehaaglijkheid uit. ‘Waar is je gevoel voor humor?’

‘Ik vind het gewoon niet grappig,’ zei Diana. ‘Hoe zou jij het vinden als je zo behandeld werd, Celia? Hoe zouden jullie dat vinden?’ Met haar grote blauwe ogen keek ze om zich heen.

Het was geen dramatische interventie, er werd niet geschreeuwd en niemand maakte boze gebaren. Diana sprak op tamelijk normale toon, zelfs redelijk mild. Maar ik had het gevoel dat er een bom was ontploft. Niemand had het ooit voor mij opgenomen, laat staan dat iemand zichzelf had verplaatst in mijn – veel te grote – schoenen of aan anderen had gevraagd dat te doen.

Terwijl Celia boos wegbeende met haar neus in de lucht, op een afstandje gevolgd door de anderen, voelde ik een dankbaarheid die zo groot was dat ik mijn bedankje alleen maar kon mompelen. Maar Diana liep alweer terug naar haar eigen bed.

2

Net als op al mijn eerdere scholen brachten de meisjes die geen familie hadden om ze mee uit te nemen de zondagmiddagen door in de eetzaal. Te midden van de geur van gekookte kool van de net beëindigde lunch zaten we aan de lange tafels en voerden we oppervlakkige gesprekken terwijl we wachtten op de terugkeer van onze medeleerlingen die meer geluk hadden dan wij.

Ik had geleerd om een boek mee te brengen, meestal een verhaal over iemand die in zulke ellendige omstandigheden verkeerde dat ik mijn eigen situatie als buitengewoon gunstig beschouwde. *Jane Eyre* had me een tijdje zoet gehouden en nu zat ik over *Wolven rond de Wilgenborgh* gebogen. Ik was net bij het deel waarin de wees Bonnie moet zien te overleven op twee rauwe uien toen ik een heldere stem achter me ‘hallo’ hoorde zeggen.

Verrast keek ik op. Voor me, haar blonde haar verlicht door de zonnestralen die door de ramen van de eetzaal naar binnen vielen, stond de rijzige gestalte van mijn redster uit de slaapzaal.

Sinds het incident met Celia had ik Diana nauwelijks gezien. Zoals te verwachten was, was ze opgenomen door de schoolelite: de knappe en de rijke meisjes. Bij de meeste vakken zat zij in de lagere klassen en ik in de hogere. Als ik haar al zag dan was het van een afstandje en verkeerde ze stevast in het gezelschap van een groep lachende meisjes. Dat iemand zoals zij zich had verwaardigd om iemand zoals ik te helpen, voelde steeds meer als iets wat ik me had ingebeeld.

Ik nam aan dat ze naar de eetzaal was gekomen om iets te halen, maar ze ging op de bank naast me zitten met haar rug tegen de tafel, waarna ze haar lange benen heen en weer bewoog.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg ik. Ik wilde niet bot klinken, maar mijn onbeholpenheid maakte me verlegen.

‘Hetzelfde als jij.’

‘De eetzaal is bedoeld voor leerlingen van wie de ouders niet kunnen komen.’

Ze zwaaide haar benen naar voren. ‘Nou, zo iemand ben ik. Mijn ouders kunnen niet komen.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat ze zijn gescheiden.’

‘Wat betekent dat?’

‘Dat betekent dat mijn moeder niet meer bij mijn vader woont.’

‘Waarom niet?’

‘O,’ zei ze nonchalant. ‘Dat is niet zo interessant. Waar zijn jouw ouders eigenlijk?’

Ik vond het vreselijk om te moeten vertellen dat ik een wees was. Of mensen voelden zich in verlegenheid gebracht, of ze hadden medelijden met me. En ik vond allebei verschrikkelijk. Ik haalde even diep adem. ‘Nou, ik heb geen ouders meer.’

De blauwe ogen werden groter. ‘Helemaal niet meer? Zelfs niet een?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘O, dus je bent een wees?’ Haar toon klonk eerder geïnteresseerd dan opgelaten.

Ik knikte.

‘Wat is er gebeurd?’

Haar directheid verbaasde me. De meeste mensen durfden dat niet te vragen.

‘Ze zijn omgekomen bij een auto-ongeluk. Maar dat kan ik me niet herinneren, want toen was ik nog maar een baby.’

Haar blauwe ogen bleven op me gericht, nieuwsgierig en peinzend. ‘Hoe voelt dat nou?’

‘Hoe voelt wat?’

‘Om wees te zijn?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik weet niet beter.’

‘Maar kun je je hen nog wel herinneren? De rijzige gestalte van je vader in de deuropening? Het geparfumeerde geritsel van je moeders jurk als ze zich vooroverboog om je een kus te geven voor het slapengaan?’

Ik keek haar verbaasd aan. Het geparfumeerde geritsel? De rijzige gestalte? Waar haalde ze die woorden in vredesnaam vandaan? ‘Eh, nee.’

‘Mis je ze dan niet vreselijk?’

Dat had niemand me ooit gevraagd, zelfs tante Mary niet. Vooral tante Mary niet. Thuis hadden we het nooit over gevoelens. Ik wist niet goed hoe ik die vraag moest beantwoorden. ‘Je probeert er gewoon niet aan te denken en gaat door met je leven,’ zei ik uiteindelijk.

Ze knikte maar zei niets.

Ik was bang dat ik kil en onverschillig had geklonken. ‘Ik heb ze nooit gekend,’ verduidelijkte ik. ‘Dus het is moeilijk om ze te missen.’

Ze keek me heel aandachtig aan. ‘Maar wat voel je nou echt?’ vroeg ze. ‘Vanbinnen, bedoel ik.’

Ik stond op het punt om vol te houden dat ik eigenlijk niets voelde toen er plotseling iets door me heen ging wat me omver zou hebben geblazen als ik niet al had gezeten. Het was alsof er een zwarte kanonskogel op me afvloog die in mijn hart ontplofte, gevolgd door het pijnlijkste gevoel van verlies dat ik ooit had ervaren.

Overweldigd liet ik mijn hoofd hangen en ik voelde tranen in mijn ogen prikken. Op een bepaalde, afstandelijke manier merkte ik dat ik opnieuw huilde in het bijzijn van dit meisje. En net als de vorige keer kon ik er niets aan doen.

Er drukte iets tegen de buitenkant van mijn arm. Ze omhelsde me. Ik zakte tegen haar aan en deed mijn uiterste best om niet in te storten. Mijn neus liep. Ze gaf me een tissue die ik dankbaar aannam. ‘Het spijt me,’ snufte ik terwijl ik me onhandig van haar losmaakte.

‘Geeft niks,’ zei ze, waarna ze me rustig losliet alsof ik me helemaal nergens over hoefde te schamen.

Daarna zaten we gezellig in stilte te lezen. Ook zij had een boek bij zich, een ietwat versleten paperback met de titel *The Queen of Hearts* van een schrijfster van wie ik nog nooit had gehoord, ene Barbara Cartland. Op de voorkant stond een soort van slecht schilderij van een blonde vrouw in een witte jurk die vol aanbidding opkeek naar een knappe man in uniform.

Ze leek er helemaal door gegrepen en sloeg de pagina's ademloos om. Het kostte mij echter moeite om terug te keren naar Bonnie en haar rauwe uien. Ik voelde me anders na ons gesprek, lichter, alsof er een loden last van mijn schouders was gevallen.

Na een hele tijd vertelde het geluid van dichtslaande autoportieren en het rumoer van ouders en kinderen die buiten vrolijk afscheid van elkaar namen dat de anderen waren teruggekomen van een leuke middag met hun familie.

Daarna keerde Diana terug naar haar gebruikelijke groep. Misschien vonden hun ouders het goed dat ze met hen meeging. Hoe dan ook, de volgende zondag was ze niet in de eetzaal, en die daarna ook niet.

Ik was teleurgesteld, maar niet verbaasd. Verwachten dat wij vriendinnen zouden worden zou – zo wist ik – onrealistisch zijn. Toch was ik haar dankbaar. Dankzij haar hoefde ik niet langer te doen alsof het me niets deed. Het was een bevrijding om verdrietig te mogen zijn om het gemis van de ouders die ik nooit had gekend.

Het schooljaar ging verder. Ik werkte hard, zoals van me werd verwacht, en ik deed het goed, zoals óók van me werd verwacht. Intussen leek Diana een veel minder stabiel pad te volgen. Ze kreeg de reputatie van een waaghals die nooit een uitdaging uit de weg ging. Een keer zag ik haar – aangemoedigd door de anderen – acht boterhammen met boter en twee gerookte haringen naar binnen schrokken: een nieuw gulzigheidsrecord.

Toen er verhalen over haar de ronde gingen doen dat ze in hoge bomen klom en dat ze om middernacht over de oprijlaan had gerend, begon ik me zorgen over haar te maken. Aangemoedigd door de meisjes die haar zo bewonderden, leek ze steeds grotere risico's te nemen. Ik stond achter een groep meisjes die zich hadden verzameld bij de rand van het buiten-

bad van de school en keek bezorgd naar Diana, die met uitgestrekte armen van de hoogste duikplank dook. Mijn hart klopte in mijn keel, en nog een hele tijd zag ik – telkens als ik mijn ogen dichtdeed – haar lange lichaam in het zwarte schoolbadpak tegen het grenzeloze blauw van de hemel terwijl ze als een kogel omlaag dook en als een mes door het water sneed.

Daarna kwamen er geruchten dat ze – tegen de regels van de school in – 's nachts in de eetzaal danste. Toen die verhalen uiteindelijk doorsijpelden tot onze kant van de slaapzaal, keek ik Catherine ontzet aan. 'Zo komt ze nog in de problemen,' zei ik.

Catherine wierp me een alwetende blik toe. 'Tja, ze zou niet de eerste Spencer zijn die in de problemen komt. Haar zus is van school getrap, moet je weten.'

Ik schrok me dood. Ik vond het niet leuk op school, maar ervan af worden getrap leek me het ergste wat er bestond. Naast de schaamte en de schande zou het betekenen dat al mijn toekomstdromen in duigen zouden vallen. Toch had ik nog nooit gehoord dat zoiets echt was gebeurd. Miss Rudge, de directrice, leek me niet het type dat mensen van school stuurde. 'Waarom?' vroeg ik.

Catherine genoot zichtbaar van mijn overduidelijke verbazing. 'Wegens drinken.'

'Het drinken van wat?' Het leek mij geen misdaad.

'Alcohol, natuurlijk. Wodka.'

Ik voelde me naïef en dom. Ik wist nauwelijks wat wodka was, laat staan waarom een schoolmeisje zoiets zou drinken.

'Lampen uit!' schreeuwde de zaalwacht, een bazig meisje dat Rose heette.

Ineens was de slaapzaal donker en kropen we onder de dekens. Maar ik kon niet tot rust komen. Ik voelde me ongedurig en in mijn hoofd wemelde het van de vragen.

Ik schoof in mijn bed naar Catherine toe. 'Waarom dronk ze wodka?'

Catherine die al bijna sliep, schrok met een snurkgeluidje weer wakker. 'Wat?'

Fluisterend herhaalde ik mijn vraag.